

Gina Mayer

Lósutógó Suli

FANTASY MEGMENTÉSE

1. kötet

Florentine Prechtel illusztrációival

Fordította: Nádori Lídia

SCOLAR **KID**

Tartalom

1. Az első nap 7
2. Piskóta 17
3. Talajmunka 30
4. Grace 43

5. Ruby megmutatja, mit tud 54

6. A tengerparton 63
7. A Hegarty-istálló 72
8. Miyu Tanaka 83
9. Remek ajánlat 93
10. Gonosz terv 104

11. Éjszakai kiruccanás 115

12. Üdv az Ocean Ranchon! 122

Amit a lósuttogó lányoknak tudniuk kell 138

A mű eredeti címe: *Pferdeflüsterer Mädchen – Rubys Entscheidung*

Szöveg: Gina Mayer
Illusztrációk: Florentine Prechtel

© 2021 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany
First published in Germany under the title
Pferdeflüsterer Mädchen – Rubys Entscheidung
All rights reserved

Fordította: Nádori Lídia
Hungarian translation © Nádori Lídia, 2023
Hungarian edition © Scolar Kiadó, 2023

Minden jog fenntartva.
A mű egyetlen részlete sem használható fel, nem tárolható és
nem sokszorosítható a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Az első nap

– Hogyhogy nincs itt senki? – Ruby még egyszer megrázta a kilincset, de az A32-es terem minden jel szerint zárva volt. – Biztos, hogy jó helyen járunk?

Leslie, Ruby nagynénje kapkodva keresgélte táskájában a levelet, amit néhány napja küldött az iskola igazgatója.

– Persze – lihegte. – Itt van rajta: B32-es terem.

– B – ismételte Ruby. – Nem A. Rossz helyre jöttünk.

– A fenébe! – csapott a homlokára Leslie. – Összekevertem az épületszárnyakat. Gyere, még oda-érünk!

És rohanni kezdett, Rubyval a nyomában, végig a Bickerick Általános Iskola nyugati szárnyának hosszú folyosóján. Így kezdődött Ruby első napja az új iskolában, na szép...

Ahogy a másik lépcsőházba értek, megszólalt a csengő. Az a néhány gyerek, aki még a folyosón lézengett, berohant az osztályába, elkezdődött a tanítás.

Ruby imádta a nagynénjét, de ebben a pillanatban a pokolba kívánta. Leslie-nél csak saját magára haragudott jobban. Hiszen tudhatta, milyen szétszórt a nagynénje! Neki magának is ellenőriznie kellett volna, hogy mit írtak a levélben.

Úgy kell nekem, gondolta a kislány. Ha az első napon elkésem, azt fogják hinni, ilyen vagyok.

Beleizzadtak, mire végre megtalálták az osztálytermet.

Ruby bekopogott, Leslie pedig kapkodva megigazította a lány hosszú barna haját, meg az iskolai egyenruháját: a sötétkék blézert, a fehér blúzt és a kockás rakott szoknyát.

– Az első benyomás a legfontosabb.

Ruby fájdalmas grimaszt vágott. Hát ez az. Ezért lett volna jó, ha legalább az első napon pontosan érkeznek.

Kitárult előttük az ajtó. Gömbölyded, piros arcú nő állt a küszöbön.

– Fogadjunk, hogy te vagy az új lány! – Széles mosollyal, barátságosan nézett Rubyra. – Mrs. Blunt vagyok. Üdvözöllek a 4. a-ban!

Rémes dolog jövevénynek lenni. Huszonnyolc szempár meredt Rubyra, miközben Mrs. Blunt bemutatatta nekik.

Leslie addigra persze eltűnt. Becsületére legyen mondva, előtte még gyorsan közölte a tanárnővel, hogy ő tehet a késésről.

– Ruby Berlinből érkezett, most költözött Cornwallba – mondta Mrs. Blunt. – Szerencsére remekül tud angolul. Édesanyád angol, ugye?

– Igen... – Ruby rémülten érzékelte, hogy vékony és reszkető hangon beszél. Izgalmában, meg a rohanástól, még mindig kapkodta a levegőt. – Elnézést, hogy késtem.

Bezzeg ha anyával jön, ez nem fordult volna elő. Laura Finnegan mindenben az ellentéte volt a húgának. Céltudatos volt, megbízható, és pontos. Csak sajnos éppen ezen a napon állásinterjúra kellett mennie egy plymouthi bankba, ezért nem tudta elkísérni Rubyt az első tanítási napjára. Leslie helyettesítette. Csakhogy aznap reggel késve indult Rubyért. Aztán még a lépcsőházat is eltévesztették.

– Ugyan, semmi probléma – mondta Mrs. Blunt. – Minden kezdet nehéz.

Ruby az első padban kapott helyet, egy rövid szőke hajú, kerek fémkeretes szemüveget viselő lány mellett.

– Amanda majd mindent megmutat neked – közölte Mrs. Blunt. – És persze hozzám is bármikor fordulhatsz.

Ő tanította az angolt, és Rubynak igencsak nehezére esett követni. Rengeteg olyan kifejezést használt, amit a lány még nem ismert, pedig anyukájával mindig angolul beszéltek. Mire végre kicsöngettek, zúgott a feje a sok új információtól.

– Menjünk ki az udvarra – mondta neki Amanda. – Ismerkedj meg a többiekkel.

Az udvaron aztán körbevették Rubyt, és úgy bámulták, mintha Amanda új kutyája lenne. De legalább nem simogatták.

– Miért költöztetek Bickerickbe? – kérdezte egy Simon nevű, vörös hajú, szeplős fiú. – Berlin sokkal menőbb. Múlt nyáron voltunk ott, eszméletlen jó hely!

Most mit mondjon erre? Persze hogy Berlin menő. De lármásabb, hektikusabb is, mint Cornwall. Amikor az édesanyja először felvetette, hogy költözzenek ebbe a kisvárosba, ahol Leslie-nek kávézója volt, és ahol Ruby nagyszülei is éltek, a lány azonnal fellelkesedett. A nyári szüneteket mindig itt töltötték, és Ruby imádta Cornwaltt: a zöldellő dombo-
kat, a tágas mezőket, és a tengert, amely Bickericktől csak egy kőhajításnyira volt.

Édesanyja négy héttel korábban vásárolt egy kis házat a település szélén. Úgy tervezték, hogy mire kezdődik az iskola, végeznek a felújítással,

de mivel Leslie szervezte, a mesteremberek persze késésben voltak. Laura kétségbeesetten fogta a fejét múlt csütörtökön, amikor megérkeztek. Atyaég, mennyi munka van még hátra! De mind-egy, most már itt vannak, aztán majd csak helyrerázódnak a dolgok.

– Nem hiányoznak a régi barátaid? – kérdezte Madeleine, aki Rubyék mögött ült a padban. Kerek arca olyan volt, mintha szüntelenül mosolyogna, szívecskét formázó fülbevalót viselt.

Ruby vállat vont. Micsoda kérdés ez is. Persze hogy hiányoznak a barátai, főleg Leonie és Cara. A lovastanyára meg igyekezett nem gondolni. Habár... Erről eszébe jutott valami.

– Meg tudná mondani nekem valaki, hol lehet itt lovagolni?

Amíg Berlinben laktak, Ruby minden szabad percét a lovakkal töltötte. Hatéves korától lovagolt, már négy szintvizsgán volt túl. Anyukája megígérte neki, hogy ha Angliába költöznek, folytathatja a lovaglást.

– Persze hogy tudjuk! – vágta rá a választ Amanda.

– A világ legjobb lovastanyája az Ocean Ranch! – tette hozzá Simon.

– Mi mind oda járunk – magyarázta Madeleine.

– Na, azért nem mind – szólt meg egy másik lány.

Ő már korábban, az osztályteremben is feltűnt Rubynak a szépségével. Hatalmas, sötétbarna szeme furcsa ellentétben állt laza copfba kötött, világosszőke hajával. Néhány tincs elszabadult, és a homlokába hullott.

– Na ja. – Amanda mutatójával megigazította a szemüvegét. – De te különleges eset vagy, Grace.

– Miért különleges? – érdeklődött Ruby.

– Grace profi – mondta Amanda. – Versenyző.

– Tényleg? – Ruby kíváncsian méregette osztálytársnőjét. Ha Berlinben maradnak, ősszel ő is elindulhatott volna élete első versenyén. – És te hova jársz lovagolni?

– Hegartyékhoz. – Miközben Grace válaszolt, nem Rubyra nézett, hanem a válla fölé, amitől

Ruby önkéntelenül hátrafordult. De nem volt ott senki. – Ott is van egy istálló, de csak profiknak.

– Gyere inkább velünk az Ocean Ranchra, Ruby – biztatta Simon. Rubynak csak ekkor tűnt fel, mennyire elállóak a fülei. – Te is Bickerickben laksz, ugye? A ranch fent van a szirten, a város felé vezető út mellett.

– Nyilván mehetsz oda is – szolt Grace flegmán –, ha csak úgy lovacsázni van kedved. De ha tényleg tanulni akarsz valamit...

Elhallgatott, mert megszólalt a csengő. Véget ért a szünet. Grace felvetette a fejét, sarkon fordult, és faképnél hagyta a többieket.

– A hegartysok mind olyan borzalmasan nagyképűek... – fintorgott Simon a szeplős orrával. – Nehogy oda menj. Az Ocean Ranch sokkal bulisabb hely.

Matek volt a következő óra. Ruby szerette ezt a tantárgyat, de most nehezebbre esett koncentrálni, ám ezúttal nem az ismeretlen angol kifejezések miatt. Egész idő alatt a két lovastanyán törte a fejét. Hegarty. Ocean Ranch.

Ő nem *lovacsázni* akart, ahogy Grace fejezte ki magát. A berlini edzője, Frau Hilchenbach szigorú volt, egyetlen hibát sem hagyott szó nélkül. És ez volt a helyes, mert ha valaki hozzászokik egy hanyag testtartáshoz vagy mozdulathoz, attól később sosem szabadul.

A Hegarty-féle iskolában nyilván ugyanígy dolgoznak. De sajnos Grace tényleg eléggé nagyképűnek tűnik. Vajon sikerülne összebarátkozni vele?

– Ruby! – hallotta meg ekkor a nevét. A tanár szólította. – Te talán tudod a megoldást.

Ruby rémülten bámult a táblára. Szerencsére a példa, amit Mr. Sinclair felírt rá, tényleg egyszerű volt.

– Harmincöt – vágta rá a kislány.

– Helyes. – Mr. Sinclair elégedetten bólintott. – Már attól tartottam, nem figyelsz.

Délben még esett, de ahogy véget ért a tanítás, kisütött a nap, és beragyogott az osztály maszatos ablakain.

Leslie reggel megígérte Rubynak, hogy eljön érte. Csakhogy nem bukkant fel sem a folyosón,

sem az előcsarnokban. Szóval már megint elfelejtette, hogy mit beszéltünk meg, gondolta Ruby. Elővette a mobilját a táskájából – lemerült az aksi. Na szép! Akkor kénytelen lesz várakozni. Ami egyébként nevetséges, hiszen gyalog is legfeljebb negyedóra alatt hazaér. Csak nyílegyenesen át kell vágnia a réteken.

Tíz perc múlva Leslie még mindig nem mutatkozott, Ruby pedig megelégte a várakozást, és úgy döntött, egyedül indul haza. Majd otthonról felhívja a nagynénjét.

Köszönjük, hogy a Scholar Kiadó könyvét választotta.
Iratkozzon fel hírlevelünkre a www.scolar.hu honlapon,
vagy keressen minket a facebook.com/scolarklub oldalon.

Scolar Kiadó, 2023
1016 Budapest, Piroska utca 13.
Tel.: (06 1) 466 7648
scolar@scolar.hu; www.scolar.hu

Felelős kiadó: Érsek Nándor
Felelős szerkesztő: Kozma András
Tördelés: Kósa Csilla

ISBN 978-963-509-683-1

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben 2023-ban.
A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató
www.gyomaikner.hu